

Zondag 5 juni 2022 Oecumenische openluchtviering Pinksteren

Verkondiging

Lieve mensen allemaal,
hier samen en thuis met ons verbonden,
wij vieren vandaag met elkaar,
bijeen gekomen uit de hele gemeente De Bilt
het Pinksterfeest.

Wat is dat fantastisch!

Een ontmoeting, wat zeg ik, een samen vieren,
met zoveel verschillende mensen
onder het motto: 'n lopend vuurtje.

Deze overweging moet dus een feestrede zijn.
passend bij onze stemming.

Of, als de feeststemming maar moeilijk wil komen,
en daar kunnen heel veel redenen voor zijn,
bevorderlijk voor een feestelijke sfeer.

Daarom wil ik vragen of de aanwezige kinderen
ons bij de les willen houden.

Jongens en meisjes, willen jullie ons helpen?

Ik had het volgende bedacht:

jullie krijgen van mij allemaal een rammelaar,
die gemaakt is van een luciferdoosje.

Tenslotte is ons thema vuur.

(voor bezorgde ouders: er zitten geen lucifers in)

Kom maar even halen.

En dan wil ik jullie vragen:

Elke keer als ik 'feest' zeg
dan rammelen jullie met de doosjes.

En ook als ik Kerstfeest zeg, of Pinksterfeest of verjaardagsfeest of...

Zou dat lukken?

Goed, daar gaan we...

Vandaag is het feest.

En op dit feest denken we terug aan iets wat lang geleden gebeurde.

Lang lang geleden, bijna 20 eeuwen terug,

zeven weken na Pasen,

zeven weken ook na de afschuwelijke dood van Jezus

op het allereerste christelijke Pinksterfeest

waren er geen rammelaars om blij te klinken.

Een grote groep leerlingen van Jezus,

mannen en vrouwen

waren in Jeruzalem achtergebleven na het Paasfeest.

Jezus had ze gevraagd in de stad te blijven.

De leerlingen waren in afwachting van de komst van de heilige Geest.

Wat dat was, wie dat was, die Heilige Geest
daar hadden ze waarschijnlijk maar vaag een idee van.
Jezus had ze deze Geest wel beloofd,
maar wat ze zich bij die heilige Geest moesten voorstellen,
dat had Hij helemaal niet zo precies uitgelegd.
Natuurlijk kenden deze Joodse mensen wel de verhalen over de profeten,
die moedige mannen en vrouwen uit hun geschiedenis
die plotseling het licht zagen
en dan, het leek wel uit het niets,
het lef kregen
om allerlei belangrijke mensen
zonder enige angst eens goed de waarheid te zeggen.
Ze zeiden dingen als:
Koning,
jij zorgt niet goed voor de arme mensen in je land.
God zal je daarvoor straffen.
Rijke boer,
jij denkt alleen aan jezelf,
jij moet je arbeiders een eerlijk loon betalen.
God kiest voor de armen.
Families, jullie moeten ook zorgen voor de weduwe van jullie zonen.
God is er voor weduwen en wezen.
Als de profeten zo gingen praten
en niet meer bang waren
dat ze in de gevangenis werden gegooid,
of werden afgeranseld
dan zeiden de mensen
dat ze de geest hadden ontvangen.
Maar of het met de Heilige Geest
die Jezus stuurde ook zo zou zijn?
Dat wisten de leerlingen van Jezus niet.
De Geest was voor hen een grote verrassing.
Zo zaten ze zeven weken na de dood en opstanding van Jezus bij elkaar
samen.
Ze waren veel aan het bidden.
Dat hadden ze van Jezus geleerd.
Tussen de gebeden door
was er veel tijd om over Jezus te praten
en ze probeerden te bedenken
wat Hij belangrijk had gevonden.
Toen was het bijna Pinksteren.
Net als met Pasen kwamen er weer veel mensen naar de stad om feest te
vieren.
En het leek wel of de Heilige Geest daarop had gewacht.
Op een stad vol mensen.
Want de Geest kwam, we hebben het net gehoord.
De Heilige Geest kwam met wind en met vuur.

De wind blies alle gepieker weg uit de hoofden van de leerlingen.
Alle ja maars waaiden weg uit hun hoofd.
En het vuur, het vuurtje ging branden.
Alle leerlingen werden ineens heel moedig,
zoals de vroegere profeten.
Ze dachten niet meer:
'Laten we maar voorzichtig zijn,
want ze hebben Jezus vermoord,
straks pakken ze ons ook.'
Ze gingen gewoon de straat op
en durfden te zeggen wat ze vonden,
waar ze in geloofden.
Vol vuur durfden ze te vertellen over Jezus
en over alles wat ze van Jezus hadden geleerd.
En daar op straat in Jeruzalem
werd het een groot feest
van allemaal mensen die ook bij Jezus wilde horen.
En die mensen waren ook enthousiast
en vertelde het verhaal verder en verder,
aan hun burens, aan hun kinderen en hun kleinkinderen.
Sommige mensen gingen de verhalen over Jezus zelfs opschrijven,
zodat nog meer mensen kennis konden maken
met Jezus en zijn blijde boodschap.
En zo komt het, dat na vele, vele eeuwen
ook wij horen over Jezus.
Daarom vieren we feest.
Maar,....
Dat is nog niet alles.
Er is nog een andere reden waarom we feest vieren.
Het bleek namelijk al heel gauw,
dat die Heilige Geest bleef komen.
Telkens opnieuw waren er mensen
Die ineens vol vuur over Jezus gingen vertellen,
die niet meer bang waren,
die niet meer dachten;
ja maar,....
misschien later...
beter niet nu,....
beter niet hier...
pas als....
Telkens weer waren er vaders en moeders,
leerkrachten en voorgangers,
ja zelfs jongens en meisjes die de dingen deden
die Toon Hermans zo mooi omschrijft:

Mensen die zonnen aansteken,
ijsjes verkopen bij het kerkhof,
die bellen blazen
en de hoop levend houden
dat de wereld wel degelijk kan worden
zoals God die bedoeld heeft.
Dat zijn mensen die de Geest hebben ontvangen.
Deze mensen weten natuurlijk ook
Dat het leven ups en downs kent,
Dat onze levensweg is zoals de route in het labrynt,
slingerend, nu eens de goede kant op
en dan lijkt het, lijkt het,
dat je even de verkeerde kant op moet.
Maar juist die weg een stukje terug
blijkt je weer een stukje verder te brengen
naar je uiteindelijke doel.

- Probeer het straks maar eens uit in het labrynt,
- Je zult zien dat het echt zo werkt.

Gelukkig weten de meesten van ons
dat het leven zo werkt
en koesteren ze die momenten
vol van hoop en vertrouwen.
Soms zelfs groeit dat uit tot een vurige inval
dat het leven mooier kan, beter kan
dat het de moeite waard is
om je in te spannen voor liefde en vrede,
voor gelijkheid en gerechtigheid,
voor vreugde en geluk van ieder mens.
Dat is ook reden om feest te vieren:
De Geest is nog lang niet gedooft.
De Geest waait nog steeds over onze wereld
En zet zich neer op onze hoofden
om ons vurig te maken
vol van verlangen naar het goede en het mooie.
Het is aan ons om het vuur van God de kans te geven
om te branden en zich te verspreiden,
in ons eigen leven
en in dat van de anderen om ons heen.
Ook daarover schreef Toon Hermans een klein gedichtje:

Het heet: *Over vuur*
Je komt mensen tegen die het vuur doven
... en je komt er tegen die het vuur in je aanblazen.
Die laatsten, dat zijn de liefste.
Die spelen op je in
daar heb je iets mee,
die houwen van je die begeesteren je.

*Als je zo iemand tegenkomt
is er sprake van één ziel in twee lichamen.
Water in water. Licht in licht.*

Moge we zo het Pinksterfeest vieren,
Vandaag en elke dag die komt:
als mensen die het vuur in elkaar aanblazen
en zo deze wereld Gods wereld laten zijn. Amen.

Pastor Wies Sarot